

LAVINA

časopis Křesťanského společenství
Nymburk

ÚNOR 2020

CESTY K RADOSTI

„Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem.

To píšeme, aby naše radost byla úplná.“

(1. Janův 1:3-4)

Ztratil jsi či ztrácíš radost ze života? Máš pocit, že se před tebou kupí problém za problémem? Obáváš se, zda obstojíš v nejbližších dnech či dokonce hodinách? Myslím, že ti rozumím, také mě to občas potká. Čas od času mě přepadnou obavy z toho, co je přede mnou, co všechno nezvládám, či se cítím přetížen a vyčerpan. Když se vzpomatuji a na chvíli se zastavím, zjistím, že za to **nemohou okolnosti, nebo druzí lidé**, nýbrž si za to jednoduše **mohu sám**. Možná tím, že jsem v určitý okamžik zaměřen příliš sám na sebe a na „své problémy“, nebo své výkony. Když hledám, jak obnovit svou radost tak, aby byla plná, a prostupovala můj život, znovu mu dala vůni, chuť a „šťávu“, vracím se k tomu, co píše Jan ve svém láskyplném a povzbudivém listu. **Připomínej sobě a vyprávěj i druhým, co jsi prožil s Ježíšem. Skutečně to funguje!** Vzpomínáním na to, co jsem viděl a slyšel, a to mě naplňuje novou radostí. A ještě lepší je tuhle zkušenost obnovovat každodenním obecenstvím. Zjistil jsem, že to přináší ještě jeden efekt (ostatně i o něm Jan píše) – **do společenství s Ježíšem mohu vtahovat druhé**. Sdílená radost je dvojnásobná radost. Možná si říkáš, to je hezké, ale jak to obecenství mohu obnovovat? Když dovolíš, budu s tebou sdílet svou dlouholetou zkušenost: **AKTIVNÍM ZAPOJENÍM SE!**

Když jsem měl dříve pocit, že se s druhými ve společenství mímám či se dokonce mímám s Bohem, hledal jsem způsob **JAK** nebo do **ČEHO** se mohu aktivně zapojit. **Něco nového prožít s druhým po boku znamená, že z bratrů se stávají nejen spolupracovníci, nýbrž někdy dokonce i skuteční spolubojovníci.**

Jako mladý jsem začal tak, že jsem vodil slepou babičku do mládeže, dalším starým babičkám ve sboru jsem nosil uhlí nebo nákupy, pomáhal jsem druhé stěhovat, hlídal jsem v noci sbor, když ho několikrát vykradli, stal jsem se fotografem na mnoha svatbách, pomáhal jsem při několika velkých evangelizacích, později jsem sloužil modlitbou a nakonec se zapojil i slovem a vyučováním.

Mohl jsem postupně růst. Dozrával jsem hlavně tím, že jsem se dal k dispozici druhým, kteří potřebovali a přijali mou pomoc. Ne všechno se mi vždy podařilo, ale chybami se přeci člověk učí. (Měl jsem dobré a trpělivé učitele.)

Proč se o tom všem vlastně zmiňuji? **Jednoduše proto, že teď sám potřebuji tvoji pomoc.** Rád bych se více věnoval hlavně tomu, čemu se věnovat mám – jednotlivým lidem, službě slova, vyučování a modlitbám a také zvěstováním evangelia.

Mám za to, že bez ohledu na věk a zkušenost se můžeš zapojit do přípravy nedělních bohoslužeb. **Stačí přijít o půl hodiny dříve.** Někdy je potřeba **srovnat židličky a vyluxovat, jindy připravit věci ke slavení Památky Páně,** vždycky je potřeba **připravit zvukovou a promítací aparaturu.** Určitě je možné se **zapojit do nedělníky.** Je také dobré, když někdo **vítá, případně uvádí příchozí.** A je fajn, když se někdo **zapojí do vedení shromáždění nebo do společného čtení Písma.** Určitě povzbudí, když nám čas od času **zafunguje káva a zákusek po bohoslužbách.** A vůbec není špatné přemýšlet o **zapojení se do chval,** pokud na něco hraješ nebo zpíváš (v tomto případě tě odkazují na Markétu Jeníkovou, přihlaš se jí, prosím).

Víš, co tvoje jednoduchá praktická pomoc umožní mně? Například to, že **budu moci být v neděli od půl desáté k dispozici těm, kdo se přijdou vyzpovídat** (ne si postěžovat, či řešit složité situace, nýbrž skutečně se vyzpovídat z toho, co se minulý týden nepovedlo).

A jaký to bude mít efekt? Díky zapojení budeme **prožívat větší sounáležitost,** mnohým se **vrátí radost,** naše **svědectví o vzájemné péči se stane přitažlivým** pro nově příchozí. A mnohem více se začneme stávat **skutečným společenstvím,** kde se z bratří a sester stávají spolupracovníci a nakonec i spolubojovníci.

— Petr Plaňanský

DÁMY V NESNÁZÍCH – SOUROZENECKÉ KONSTELACE ANEB PŘÍLEŽITOST ZKOUMAT VLASTNÍ MOTIVY

Tisíciletá zkušenost lidského soužití nám napovídá, že rodina je prvním a důležitým cvičištem našich vztahů.

Slouží nám nejen k zabezpečení života, nýbrž i k tomu, abychom porozuměli spletitosti různých vazeb, společenské hierarchii a mohli jako dospělí obstát v širším společenství, do něhož náležíme.

Dost složitě se vzájemné sounáležitosti naučí jedináček, zvláště točí-li se svět rodičů jen a pouze kolem něj. Avšak ani různé sourozenecké konstelace nebývají

procházkou růžovým sadem. Postoje a hodnoty rodičů, vnímání spravedlnosti i něžnosti, přijetí, důvěra a blízkost sourozenců, jsou tím, co nás formuje a bezpochyby ovlivní naši budoucnost. Jenže nejen naši, nýbrž i našich dětí a nejspíš i vnoučat.

Jak to musí vypadat v rodinách, natož ve společnosti, kde jsou tyto základní stavební kameny našich osobností i sociálních dovedností zpochybňovány, vyvíklávány, zatracovány a mnohdy nenávratně roztroušeny? Možná se stačí

jen pozorně porozhlédnout kolem sebe. Nepřipadá vám snad naše společnost vztahově nemocná?

Jaké vlastně bylo dětství Mojžíše a jeho starších sourozenců Mirjam a Árona? Z těch několika málo informací se můžeme dovítit, že rodina sice žila do určité doby pospolu, avšak ve strachu a pod tlakem nepřívětivých vládních nařízení. Jistě vznikly základní vazby. Ty však byly na dlouhé roky zpřetrhány Mojžíšovým odchodem na panovnický dvůr. Rodina našich tří sourozenců – Mirjam, Árona a Mojžíše, patřila nejspíš mezi těch několik málo šťastných, které neztratily syna, jak nakazoval vůči Hebrejům vládní výnos. Možná proto, že ti tři zažili zázrak záchrany nejmladšího bratra, byli Bohem určeni k tomu, aby vyvedli svůj národ z domu otroctví. Zachránění se spolupodíleli na záchraně.

Putování za skutečnou svobodou není nikdy snadné. O tom by nám mohli Mojžíš, Áron i Mirjam jistě mnohé vyprávět. Na cestě se střetneme s problémy, odporem, ale především s vlastními postoji, motivy a selháními. Cesta ke svobodě není tolik o překážkách, jako spíše o našem odhodlání je překonávat.

Když pročitáme příběh našich třech sourozenců i jejich národa, putujícími za svobodou, zjistíme, že i tak odhodlané a výjimečné osobnosti jakými byli Mojžíš, Áron a Mirjam, „mají své dny“, v nichž selžou. To dnešní selhání se týká především Mirjam.

Byla z těch tří nejstarší. Moc dobře víme, jak to v rodinách chodí. Nakonec to známe ze svého okolí. Jednoho dne, když už tu nejsou rodiče, aby nám poradili, dohlíží na mladší sourozence, zde na bratry, jejich starší sestra: aby o sebe dbali, neflákali své povinnosti,

řádně si vybrali (či nevybrali) manželku a také o ni pečovali. Pro starší sestry je někdy těžké (stejně jako pro maminky) přijmout, že do života jejich milovaného mladšího sourozence vstupuje někdo jiný, než jsou ony...

U Mirjam to nebude nejspíš jiné. Navází se do Mojžíše kvůli jeho kúšské ženě.

A my můžeme opět jen zalitovat, že nám Bible nenabízí více odpovědí.

K Mojžíšovu již druhému manželství dokonce cudně mlčí. A tak ke kúšské ženě nedokážeme vlastně nic podstatného říci. Nevíme, zda je Sipora ještě naživu, nevíme, zda je kúšskou ženou myšlena žena tmavé pleti (tedy nejspíš Etiopanka, která vyšla spolu s Hebreji z Egypta), nebo je to příbuzná Sipory (protože je možnost spojovat její jméno s Midjánem)? Má tedy Mojžíš ženu jednu, dvě, nebo ovdověl a vzal si ženu druhou?

Zdá se, že pro příběh, i když je to v dané chvíli „titulek dne“, to není úplně důležité. Podstatné je, že Mirjam využila viditelného zástupného problému, aby poukázala na to, že Mojžíš není až zase tak výjimečný, jak to doposud vypadalo. Vždyť i k ní, a k mnoha dalším, Hospodin mluví! Aby to nebylo málo, ponoukne ještě bratra Árona, aby i on se postavil Mojžíšovi do opozice.

Ti druhorození to nemají zkrátka jednoduché – věční vyjednávači, jejichž životním údělem je lidi spojovat a někdy i rozdělovat. Přitom se tolikrát pokouší ve vztazích obstát, mnohdy se však spíše podobají zrnů drcenému dvěma mlýnskými kameny.

Mirjam s Áronem mluvila proti Mojžíšovi kvůli kúšské ženě, kterou si vzal; pojal totiž za ženu Kúšanku. Říkali:

„Což Hospodin mluví jenom prostřednictvím Mojžíše? Což nemluví i naším prostřednictvím?“ Hospodin to slyšel. Mojžíš však byl nejpokornější ze všech lidí, kteří byli na zemi. Hned nato řekl Hospodin Mojžíšovi i Áronovi a Mirjamě: „Vy tři vyjděte ke stanu setkávání!“ Všichni tři tedy vyšli a Hospodin sestoupil v oblakovém sloupu a stanul u vchodu do stanu. Zavolal Árona a Mirjam a oba předstoupili. (Numeri 12:1-5)

Po tak okázalém a zřejmě veřejném útoku na Mojžíšovu autoritu nás zarazí, že se Mojžíš nepokouší vůbec o nic: ani obhajovat své postavení, natož své rozhodnutí vzít si kúšskou ženu. Mlčí. Trpně snáší hořkost obžaloby.

Mojžíš sice mlčí, zato však mluví Hospodin. Ty tři si předvolá „na kobereček“ ke stanu setkávání. Sourozenci, kteří vedou národ a do jejichž spolupráce zasáhla rozepře a žárlivost, vycházejí na místo, které mají všichni ostatní na očích. Stan setkávání, místo, kde sestupuje Bůh a kde padají důležitá rozhodnutí. Napadá mě, zda by nebylo lepší řešit neshody doma a v klidu, než na veřejnosti a všem na očích? Možná ano, ale zdá se, že některé věci Bůh nahlíží jinak, zvláště když jde o jeho služebníky a jeho plány...

Z těch tří si Bůh nakonec předvolá Mirjam a Árona a bez okolků jim vyloží, jak se věci s Mojžíšem doopravdy mají. Následně Mirjam postihne trestem malomocenství. Pro ni to znamená jediné – vyloučení z Božího lidu, ztrátu obecenství, život mimo tábor, život ve studu a oddělení. Áron prohlédne a porozumí. A znovu se v této chvíli stává tím, kým má především být:

knězem, který přichází s prosbou za odpuštění a přimluvou za uzdravení.

A až tady nám začíná svítat, proč Mojžíš prve mlčel. Bylo to jeho vědomí lidské nepatrnosti před Bohem a zároveň vědomí toho, kým je, a jistě i láska k sourozencům, která mu zabránila spravedlivě či hněvivě reagovat? Asi ano. Vždyť ten, kdo je ochoten z lásky od druhých mnohé snášet, je zároveň tím, kdo nejspíš může přinášet do vztahů nápravu.

I volal Mojžíš k Hospodinu: „Bože, prosím uzdrav ji, prosím!“ Hospodin Mojžíšovi odvětil: „Kdyby jí otec naplil do tváře, nenesla by hanbu po sedm dní? Sedm dní bude vyloučena z tábora, potom se zase připojí.“ Tak byla Mirjam sedm dní vyloučena z tábora a lid netáhl dál, dokud se Mirjam nepřipojila. (Numeri 12:13-15)

V textu doslova stojí, že Mojžíš k Hospodinu křičel. Zajímavý kontrast: Mirjam vůči Mojžíšovi mluvila, kdežto Mojžíš rovnou vykřičel prosbu za její uzdravení. Najednou vidíme, jak pozvednutí hlasu může ublížit a jindy může naopak přinést zdraví.

Neméně pozoruhodný je i Hospodinův dovětek k celému příběhu – slova o poplívání ve spojení s trestem. V tehdejší době, stejně jako dnes, poplívání znamenalo především výraz pohrdání, ponížení, potupu. Těch sedm dní, které Mirjam musela prožít mimo tábor, bylo, jako kdyby na ni plivl její vlastní otec pro její zradu. Musela žít několik dní v hanbě, ale přesto ne v bezvýchodné situaci.

Její hřích byl na Áronovu prosbu a Mojžíšovu přimluvu zahlazen. Pán Bůh dal Mirjam pocítit důsledek jejího

jednání, a přesto ji nezavrhl. Nakonec vnímáme, že byla natolik vzácná a důležitá, že se bez ní pospolitost nehnula z místa! Čekalo se na její uzdravení a návrat.

Co z příběhu umíněné a vzpurné Mirjam doléhá k nám? Že určitě není moudré hledat jakékoli zástupné problémy či záminky, abychom mohli

druhému vyčítat něco, co nemůže ovlivnit. Nestrhávat do svých konfliktů druhé, ale raději vědomě usilovat o pevné vztahy s druhými lidmi. Protože právě tyhle vztahy mě nejspíš podrží ve chvíli, kdy selžu... A nakonec i překvapivé poznání: **Hospodinova spravedlnost je nerozlučně spjata s milostí a slitováním!**

— Petr Plaňanský

MODLITBA ZA CHURCHILLA

W. Churchill prý od mládí tušil, že se zrodil pro výjimečný úkol. Těžko říci, zda šlo o předtuchu, jinošskou touhu po dobrodružství, či pocit určité předurčenosti.

Při pohledu na jeho život – levičáctví v mládí, a pravičáctví ve zralosti, vojenská dobrodružství, nadšení pro neotřelá řešení situací a neobvyklé technické vynálezy, ale i mnohá politická ponížení, vojenské i kariérní prohry – se nám všechno najednou jeví jako příprava na osudové střetnutí se Zlem, které tehdy představovala Hitlerova nacistická říše.

Nadešel okamžik, kdy několikrát vojensky i politicky odepsaný Churchill povstal jako bájný pták Fénix z popela porážek, aby čelil Zlu.

Muž, který miloval život a uměl si ho užívat: na vrcholu své moci denně zbouřal několik lahví alkoholu, vykouřil několik doutníků, dopřával si dobrého jídla; s ničím a nikým se moc nemazal; dokázal být sžíravě sarkastický vůči odpůrcům, ale zároveň nekopal do politických mrtvol.

Nebyl to ideální člověk, přesto byl v něčem veliký: přes prohry se stále držel myšlenky, že se zrodil pro dobu smrtelné krize svého národa proto, aby mu ji pomohl překonat. Odhodlaně se držel hodnot navzdory tomu, že část světa se oddávala spíše anti-hodnotám.

Mnozí hovoří o blížícím se velkém střetu, který promění náš současný svět. Sám se domnívám, že v něm už dávno stojíme. Nejde o válku zbraní, nýbrž válku ideologií a slov.

Jde o frontální útok anti-hodnot proti hodnotám. Jde o smršť, která se snaží rozmetat to, na čem stál náš kulturně civilizační okruh. **Je to válka, která mrzačí pravdu tím, že posouvá původní význam slov.** Válka, která mužům krade mužnost, ženám něžnost, dětem rodiče a společnosti smysl pro soudržnost. Válka, která nemá slitování s tím, kdo se drží skutečných hodnot a Božího řádu.

Jsme zaskočení a přestrašení tak, že se dnes tuto pravdu bojíme vyslovit nahlas, dokonce i v církvi.

Modlím se, aby povstali noví Churchillové, kteří se nebudou bát navracet řád světa zase zpět do těch správných (Božích) kolejí...

— Petr Plaňanský

CO, KDY, KDE V ÚNORU

BOHOSLUŽBY (sborové prostory)

Neděle **2. 2.** od **10.00** slovo: Petr Plaňanský + SPP

Neděle **9. 2.** od **10.00** slovo: Jiří Serbus (CB Mladá Boleslav)

Neděle **16. 2.** od **10.00** slovo: Petr Plaňanský +SPP

Neděle **23. 2.** od **10.00** slovo: Petr Plaňanský

DALŠÍ AKCE

Košíková

Každé **pondělí** od **19.00**

(mimo 24.2.) v tělocvičně gymnázia

Ekumenická biblická hodina

Středa 19. 2. od 18.00 (fara ŘKC)

Schůzky Royal Ranegrs

Každý čtvrtek od 17.00 (mimo 27.4.)

SBOROVÁ KNIHOVNA – je opět dostupná v čítárně v 1. patře vedlejší

budovy! Půjčovat si knihy mohou členové společenství. **Prosím, doneste knihy, které máte dosud doma!**

Hledáme sborového knihovníka!

Kurzík Objevujeme učednictví

Středa 5.2., 11.2. od 18.30 (sbor)

Rád bych, abychom pokračovali v dobré tradici **společných rodinných nedělí** – alespoň jednou (lépe dvakrát) měsíčně, kdy se po bohoslužbě zdržíme na kávu, čaj a zákusek. Předpokládá to však jedno, že se najdou alespoň **dva ochotní služebníci, kteří si organizaci vezmou do své péče.**

NAROZENINY V ÚNORU

Jeníková Markéta 1. 2.

Kristýna Čuhelová 6. 2.

Darina Dzurková 9. 2.

Alžběta Marková 11. 2.

Samuel Dzurko 13. 2.

Joel Jančařík 14. 2.

Matouš Litera 15. 2.

Václav Hofman 18. 2.

Petr Jeník 23. 2.

Miriam Hrobská 25. 2.

LAVINA je nepravidelník vycházející pro vnitřní potřebu Křesťanského společenství Nymburk.

Křesťanské společenství Nymburk, IČ 73631183, číslo účtu 2000513008/2010,

<http://www.ksnymburk.estranky.cz>

*Kontakty: pastor - Petr Plaňanský (e-mail: petr.planansky@atlas.cz,
mob.: 724 435 386 – na toto číslo můžete volat, kdykoliv budete potřebovat);*

staršovstvo - Jaroslav Litera (e-mail: literovi@wo.cz, mob.: 724 309 912),

Karel Marek (e-mail: karel.marek@iol.cz, mob.: 603 800 891).

Uzávěrka příštího čísla je 27. 2. 2020

Dá-li Pán, příští číslo vyjde v neděli 1. 3. 2020